

MARKÓ BÉLA

A festő mennybemenetele

Csontváry: Magányos cédrus,
1907, olaj, vászon, 194×248 cm, Pécs

*Talán vergődik lent, ezernyi szállal
odakötözve, ámde ott felül
mit sem tud erről, csak suhog s repül,
csőrrel, karommal, tollal és virággal*

*díszítve, mind fennebb s fennebb kering,
míg ágai a messzeségbe vesznek,
mert nyilván része lesz majd a keresztnek,
kit megfeszítenek, és részeink*

*nekünk is már a könnyű rebbenések
s a szétnyílt ujjak közt a szellős rések,
és végül minden terved értelmet nyer,*

*hogyan elfelejtsd, mi eddig visszatartott,
s akár a lombot, felröpítsd az arcod,
és ne törődj a véráztatta testtel.*

Nincsen kapcsolat

Andrea Mantegna: Ecce Homo,
1500 körül, tempera, vászon,
54×42cm,
Musée Jacquemart-André, Párizs

*Jól látszik, hogy már nincsen kapcsolat,
bár itt-ott testedben még elmerülnek
a száraz ujjak, most lassan lesüllyed
a szemgolyó, s mindegy, mit tartogat*

*még a jövő, mert minden kőkemény lesz,
nem bontható, és el sem rontható,
esetleg ide-oda hordható,
mind fennebb s fennebb, közelebb a fényhez,*

*pedig bentről világít, és a részek,
a fej, a kéz, a láb: már mind egészek,
vagyis külön-külön is azt jelentik,*

*mint eddig egyberakva, és hogy nincsen
se illeszték, se átkötés, s hogy Isten
sincsen sehol, nem téveszthet meg senkit.*

Téli rajz

*Mint egy puzzle két véletlen darabja,
amelyek végre egybeillenek,
nyilvánvaló, hogy kezdheti veled
s velem, ha lesz, ki ezt egyszer kirakja,*

*amíg körös-körül csupán a rajza
látszik még annak, mit az istenek
kellene hogy majd felépítsenek,
de most még csak mi ketten élünk rajta,*

*és várjuk egyre, hogy talán kitöltik
ott kint a kertet és mind-mind a többit,
s egymásba kulcsolódva ébredünk,*

*hogy hátha valaki lelket lehelne
bár egy rigóba, s az csak énekelne:
kihangosítaná az életünk.*

Csak holmi

*Előbb-utóbb majd úgyis elveszik,
fogdossák, nézik, végül rendbe rakják,
elrendezik minden egyes darabját,
s ez lesz nehéz, mert mindegy lesz nekik,*

*illetve másképpen lesz kellemetlen,
hogy itt-ott megérintik testedet,
s nem fordulhatsz el, vagy nem rejtheted
egy hajlatát sem el, és meg se rezzen,*

*ha közszemlére jut, vajon miért
is kellett minden centiméterét
s grammját olyan hevesen birtokolni,*

*hogy néhány zegzugot s anyajegyét
kívüled senki sem ismerhetett,
s most tárgy csupán, vagy annyi sem: csak holmi!*

Erőt vesz rajtam is

*Erőt vesz lassan rajtam is a pánik,
ha látom, ahogy duzzad a cseresznye,
és felfeszítve egy kemény keresztre
a puha lomb már itt-ott vérben ázik,*

*míg körben mégis egyre boldogabban
világít minden, mert beteljesülhet,
s talán a tücskök is úgy hegedülnek,
hogy hátha millió egyforma hangban*

*lesz végre egy, amely értelmet adhat
ennek a szinte végtelen darabnak,
vagyis lezárja azt valamiképpen,*

*de nincs ilyen, előbb-utóbb beérik
a cirpelés is, persze, aztán végig-
ömlik rajtunk, és nem vagyunk még készen.*